

Jeg har søgt at stille et Forslag, der efter min Opfattelse banede Vej til en virkelig reel Forhandling om denne Sag, medens det ærede Medlem tror at kunne tilfredsstille sin juridiske Opfattelse derved, at der opnaaedes en formel Gjennemførelse af 2den og 3die Behandling af Lovforslaget. Det ærede Medlem maa sige sig selv, at han da konsekvent maatte komme til at stemple de foregaaende Behandlinger af Hærløvsforslagene i tidligere Samlinger som ligesaa ulovlige, idet nemlig Landstinget i tidligere Mølinger slet ikke er kommet til at behandle Lovforslagene. Naar Landstinget ikke engang er naaet til at faae Lovforslagene til Behandling, kan man efter det ærede Medlems Fremstilling altsaa ikke sige, at Hærløven i de tidligere Samlinger har været underkastet en Revision, og Revisionsbestemmelsen er altsaa for saa vidt ikke tidligere slet Fyldest. Jeg havde derfor — jeg gjentager det — egentlig ikke troet, at det var det, der laa i det ærede Medlems Mening, og jeg kan heller ikke tro, at han bestemt vil fastholde et Udtryk, hvis mindre gode Overensstemmelse med parlamentarisk Orden Formanden allerede har paataalt. Hvis det ærede Medlem derimod vilde benytte en anden Form, f. Ex. den, han bragte i Forslag, nemlig, at Sagen skulde udsættes, indtil vi fik et nyt Ministerium, staa det jo til det ærede Medlem at indbringe et Forslag derom, og hvis han gjør det, betvøler jeg ikke, at han vil vinde hele Thingets Tilslutning; thi fra vor Side vil der vistnok ikke være Noget til Hinder for at stemme for et Forslag, der i Realiteten siger det Samme som det Forslag, vi have bragt frem.

Minestab: Det er rigtignok meget vanskeligt at faae det ærede Medlem til at forstaa min Mening. Jeg beklager det overmaade meget, men det forekommer mig, at den er meget tydelig. Det ærede Medlem kom nu ind paa den urigtige Opfattelse, at jeg skulde have tilraadt at indbringe et Forslag om at udsætte Sagen, indtil vi fik et nyt Ministerium. Jeg har gjort opmærksom paa, at de ærede Herrer, hvis det er deres Mening, at de vilde gjenoptage Sagen i denne Samling, naar de fik et nyt Ministerium, maatte have affattet Forslaget anderledes; men jeg tilsiøede netop udtrykkelig, at selv en saadan Affattelse vilde jeg ikke finde rigtig, thi den Betingelse, under hvilken de vilde fyldestgøre, hvad jeg anser for deres Migt, nemlig at foretage Sagens Behandling, er saa grundig usikker, at det vilde være umuligt at basere nogen Afstemning dervaa. Naar det ærede Medlem iøvrigt bemærkede, at det for ham var det Afspørende at faae Noget frem i Realiteten, som var godt, hvorimod han ikke saae paa det Formelle, skal jeg dertil bemærke, at det ganske vist vilde være det mest Ideale, om man gennem en Behandling kunde naae til noget virkelig Godt; men det er Et, og et Andet er, at man skal prøve derpaa. Det

er det Formelle, det er det, der i Hærløvens § 186 staaer, at man skal prøve paa, idet man navnlig ikke fra første Færd maa skyde ethvert Forsøg derpaa fra sig. Naar det ærede Medlem udtalte, at efter min Forklaring var Hærløven heller ikke i de foregaaende Aar blevet underkastet en Revision, efterform de paagjældende Lovforslag ikke vare blevne behandlete i Landstinget, maa jeg bemærke, at der ikke derved i mindste Maade er slet noget Brud paa Hærløvens § 186, thi det er ganske klart, at Bestemmelsen ikke fordrer andet, end at man skal gjøre, hvad der kan gøres, for at faae Hærløven revideret, og da et af Regjeringen forelagt Lovforslag ikke kan behandles paa samme Tid i begge Thing, ligger det i Sagens Natur, at Landstinget, naar Folkethinget er saa længe om sin Behandling, at Sagen ikke kan naae dertil, er lovlig undskyldt. Regjeringen er ogsaa lovlig undskyldt, og Folkethinget ligesaa, idet der er foretaget Alt, hvad der efter Bestemmelsen kan kræves. Anderledes stiller Sagen sig derimod, naar det ene Thing stiller sig paa det Standpunkt at sige: Jeg vil ikke behandle Forslaget; jeg afviser enhver Behandling og negter Forslaget videre Fremme.

Bøffen: Det ærede Medlem bemærkede nu, at der tidligere ved Forhandlingerne om Hærløvens Revision var gjort, hvad der kunde gøres for at gennemføre en saadan Revision, og at det kun var visse Omstændigheder, der havde foranlediget, at Sagen ikke kom til Behandling i det andet Thing. Det ærede Medlem maa dog imidlertid erindre, at der ikke er gjort, hvad der kunde gøres, thi hvad var vel til Hinder for at forlænge Rigsdagssamlingen, for at det andet Thing kunde komme til at behandle Sagen? Hvis der altsaa i Revisionsbestemmelsen ligger en saadan absolut Forbød som den, det ærede Medlem mener, at der ligger deri, har Regjeringen tilfidsat denne Bestemmelse, idet den har sluttet Samlingen, inden Bestemmelsen kunde sse Fyldest. Jeg retter dog ikke hermed nogen Anke imod den høie Regjering, thi jeg har ikke en saadan rent formel Opfattelse af Revisionsbestemmelsen. Det ærede Medlem har virkelig heller ikke Ret, naar han siger, at vi staa her som dem, der fra første Færd have afvist en Forhandling om Hærløvens Revision. Vi have nu forhandlet denne Sag paa femte Aar og siddet og siddit i Udvalg op og ned for at faae et Resultat ud af den, og det forekommer mig derfor, at man snarere kunde undre sig over den Laalmodighed, Folkethinget har vist under de 4 Aars Forhandlinger, end over, at Laalmodigheden nu endelig brister. Forøvrigt beklager jeg, at vi nu ikke opnaa den Fornøielse at faae det ærede Medlem til at stemme med os, saaledes som der før var en svag Udsigt til, at han vilde.